

HARTENSTRAAT

HARTENSTRAAT

Mistral, Amsterdam 2014

© 2014 2CFILM en Uitgeverij Mistral, Amsterdam
Omslagontwerp baqup
Omslagbeeld Just Works
Typografie Perfect Service

ISBN 978 90 488 2016 0
NUR 301

www.uitgeverijmistral.nl
www.twitter.com/mistral_boeken
www.facebook.com/uitgeverijmistral

Mistral is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Dit boek is ook leverbaar als e-book:
ISBN 978 90 488 2017 7

I

Iedere wereldburger vindt de vrouwen uit zijn eigen stad het mooist, maar Daan weet het zeker: het moet statistisch aantoonbaar zijn dat in Amsterdam meer aantrekkelijke dames rondlopen dan waar ook ter wereld. Daan zit op de kade-muur van de Keizersgracht en ziet hoe schuin aan de overkant een Amsterdamse blondine haar bakfiets over de steile brug stuurt. In elk geval zijn de vrouwen er langer dan waar ook ter wereld. Jezus, die meid moet wel haast 1 meter 90 zijn.

‘Pap, denk je aan?’

De enige vrouw in Daans leven onderbreekt zijn overpein-zing. ‘Eh, niks schat, ik keek naar de zwanen.’

‘Dat is een koppel,’ zegt zijn dochter met de stelligheid van een achtjarige. ‘Als zwanen verkering met elkaar krijgen, dan blijven ze altijd bij elkaar.’ En triomfantelijk: ‘Zwanen scheiden niet.’

Saar is verstandig genoeg om er niet gelijk achteraan te roepen: ‘In tegenstelling tot sommige mensen.’ Ze weet best dat als het aan haar vader had gelegen, hij nog steeds getrouwd zou zijn.

‘Echt, liefde, voor altijd?’

‘Ja, echt. En wist je dat als een van de zwanen doodgaat, de ander ook vaak doodgaat? Van verdriet.’

‘Nee, dat wist ik niet.’ Hemel, waar haalt ze al die feitjes toch vandaan? Hij staat wat onhandig op, de stenen kade heeft hem een houten kont bezorgd.

‘De winkel moet open, poppie. Wil jij alvast een expres-zo’kje voor paps halen? Ons apparaat is nog steeds kapot.’ Een hopelijk drukke maandag kan beginnen. Saar is al bijna hal-

verwege de Hartenstraat als Daan haar nog naroept. ‘En een koffie verkeerd voor Aart!’

‘Weet ik toch!’

Ingeklemd tussen Raadhuisstraat en Leidsegracht vormen de 9 Straatjes de leukste vierkante kilometer van de hoofdstad. Een vriendelijk doolhof van smalle straten vol pandjes die in de loop van driehonderd jaar voorzichtig naar elkaar toe gebogen zijn. Zelfs de naam van de buurt heeft iets vertederends. De Pijp, Watergraafsmeer: hoe romantisch klinkt dat? Maar spreek ergens af ‘in de 9 Straatjes’ en je date is al half geslaagd.

Het is een hele prestatie om de meest geliefde koffiebar van de 9 Straatjes te zijn. In een stadsdeel waar de horeca elkaar naar het leven staat moet je echt wel iets bijzonders te bieden hebben om populair te worden. Toch is Kaldi precies wat de naam belooft: hot. En dat al jaren. Het scheelt dat de tent gerund wordt door twee mannen die samen zo’n beetje elke potentiële klant kunnen verleiden. Jacob is de rust zelve, een aantrekkelijke, slanke dertiger met een ietwat droeve oogopslag en een volmaakt gevoel voor stijl. En Rein, tja, Rein is gewoon een echte relnicht die zelfs met de paus zou flirten als die een latte macchiato kwam bestellen. Hij zou waarschijnlijk nog scoren ook. Saar kijkt met de onbevangen ogen van een achtjarige en ziet gewoon twee schatten van kerels.

‘Hai Saartje, koffie voor papa en meneer Aart?’ Rein vindt Aart een beetje vies, net als die mopperende vrijgezel van de kindertelevisie. Hij begint melk op te schuimen.

Saar knikt en graaft druk in haar groene parka, maar Rein wuift het muntgeld weg. Hij weet dat Saars vader bij lange na niet de klandizie trekt die zij elke dag zien langskomen.

‘Hoe gaat het met je spreekbeurt?’ Jacob onthoudt altijd zulke dingen, nog een reden voor het succes van zijn zaak.

‘Ja, wil je mijn vleugeltjes nog lenen?’ Rein wijst op een stel sneeuwwitte veren vleugels die de muur van Kaldi versieren. ‘Zijn nog van de laatste Gay Pride. Ik was zo’n stout engeltje!’

‘Je was vooral een high engeltje,’ zegt Jacob zachtjes, en hij glimlacht bij de herinnering. Saar hoort niks, ze staart gebio-logeerd naar de donzen vleugels.

‘Zijn die van een echte zwaan?’ Ze zucht bij het idee, en gaat op haar tenen staan om de kunststof veren te kunnen aaien.

‘Nou...’ begint Jacob, maar voordat hij zich eruit weet te praten, valt zijn oog op de broek van Rein.

‘Heb je nou mijn G-Star aan?’

‘Liefje, alles zit in de was!’

‘Ja, en op de wasmachine zit een knop. Staat “aan” op. Moet je ook eens op drukken.’

Rein rolt met zijn ogen, knipoogt naar Saar en stopt de bestelling snel in een bruine papieren zak. Hij buigt zich voorover naar het meisje.

‘Er zit helemaal geen knop met “aan” op. Er staat gewoon “start”. En richting Jacob: ‘En “stijven”!’ Hij proest het uit. Zijn vriend kan niet anders dan meelachen.

Volgens sommige mensen schuilt in het succes van de 9 Straatjes meteen het grootste gevaar voor de buurt. Ooit waren de smalle stegen onderdeel van een van de armste wijken van Amsterdam. Een volksbuurt is het allang niet meer, maar tot voor kort konden ondernemers een ruimte huren tegen een prijs waar je op de Nieuwendijk net een paskamer voor zou kunnen inrichten. Het aanbod van gezellige boetieks en sfeervolle speciaalzaakjes hebben de 9 Straatjes tot een winkelparadijs gemaakt, geroemd tot over de landsgrenzen. Met als gevolg oplopende huurprijzen. Nu nemen steeds vaker

modeketens de plek in van kleine zelfstandigen. Maar ze zitten er nog steeds. De furniturenwinkel, het messenparadijs, de poppendokter.

Aart is er ook zo een. Hij is misschien wel de kleinste zelfstandige in heel de 9 Straatjes. Zijn antiekwinkel Toen & Nu heeft een omzet die je zou verwachten in een stille tuinwijk, niet in het bruisende hart van de hoofdstad. Het is dat het pandje Aarts eigendom is, anders had hij allang plaatsgemaakt voor een jeansstore of een kookwinkel.

In de overvolle zaak kun je je nauwelijks verroeren, daarom zit Aart vaak bij Daan. Heel vaak bij Daan. Soms weleens lastig, maar meestal gezellig, of gewoon heel handig. Zoals vandaag.

‘Zal ik je even naar school lopen?’ Aart drinkt het laatste slokje koffie uit zijn beker, en geeuwt hartgrondig. ‘Kun je mooi onderweg je spreekbeurt oefenen.’ Saar springt op, slaat haar armen om de benen van haar vader en drukt hem even heel stevig tegen zich aan. ‘Dag pap!’

‘Tot vanmiddag, lieverd, word je nóg een beetje slimmer vandaag?’

Bij de Keizersgracht aangekomen slaan Aart en Saar links af en lopen zuidwaarts. ‘Wist je dat er in de zeventiende eeuw zoveel mensen in Amsterdam kwamen wonen, dat ze er de 9 Straatjes bij moesten bouwen?’

Saar weet het, maar ze luistert graag naar Aarts verhalen. Volgens hem kunnen maar weinig Amsterdammers de negen uit elkaar houden, maar hij kan ze blind aanwijzen. Als ze door de smalle straten lopen, kan hij het nooit laten hun herkomst te duiden.

‘In de Huidenstraat werden huiden gelooid.’

‘Wat deden ze dan in de Hartenstraat?’

‘Harten is Oudnederlands voor herten. Hier werden de

herten gevild die jagers hadden geschoten. Net als in de Reestraat.' Een blik op het meisje en Aart snapt dat ze dit stukje informatie liever niet had meegekregen. Hij haast zich te vertellen dat in de zeventiende eeuw de natuur al aan het einde van de straat kon beginnen. 'Reeën, dat waren een beetje de eekhoorns van die tijd. Vandaar ook Wolvenstraat: zelfs de wolf was heel gewoon in Nederland, driehonderd jaar geleden.'

Ze steken het water van de Keizersgracht over. Saar kijkt omhoog als ze het bordje met Runstraat passeren. 'Dat is dan zeker ouderwets voor Rund,' zegt ze blij. Aart glundert, hij zag dit al aankomen: 'Mis! Een run is een stuk boomschors, daar werden vroeger de huiden mee gelooïd.'

Saar is inmiddels in gepeins verzonken. De 9 Straatjes zijn een complete wijk van verdwenen beroepen en vergeten ambachten. Er is niemand die nog huiden looit, en een wolf heeft zich in Amsterdam al in geen eeuwen meer laten zien. 'Wat gingen al die mensen doen toen de wolven waren uitgestorven? Toen zaten ze zonder werk.'

Aart voelt aan waar haar gedachten zijn. 'Amsterdammers zijn handige mensen, die vinden altijd iets om te doen.' En na een korte stilte: 'Ook je vader, Saar.'

2

'Sta je lekker te fröbelen, gozer?'

Daan kijkt op van zijn kokosflan in wording, maar weet al wie er voor hem staat. Zijn beste vriend Bas komt hem minstens één keer per dag van zijn werk houden.

'Ik fröbel, dus ik besta.' Hij giet het kokosmengsel voor-

zichtig in een taartvorm, dekt de bovenkant af met folie en schuift de vorm in de braadslee. Bas snuift genietend de verschillende kookluchten op.

Ooit waren beide jeugdvrienden rechtenstudent aan de Universiteit van Amsterdam, tot bij Daan het kwartje viel dat rechters een loodzware baan hadden, advocaten te vaak in opspraak kwamen en hij voor het onderwijs niet geschikt was. Terwijl Daan de horeca in ging, maakte Bas zijn studie af. In vijf jaar tijd was de transformatie van een bedeesde atheneumleerling in een volwaardige corpsbal compleet. Daan ging er altijd van uit dat hun contact vanzelf zou verwateren, maar Bas bleek naast een ongelikte beer toch vooral een hondstrouwe vriend.

‘Mag ik wat van die venkelsla?’ Een mollig meisje dat een Afghaanse sjaal draagt is de winkel binnengelopen en wijst naar Daans favoriete salade. Bas doet een stap naar achteren, maar heeft haar in een fractie van een seconde ontleed. Hij is al bezig haar een rapportcijfer toe te kennen.

‘Klein bakje?’ Het meisje knikt en lacht perfecte tanden bloot. Ze vindt ook de kok er best smakelijk uitzien.

Daan schept wat salade in een bakje, legt er een plukje peterselie op en veegt de randen professioneel schoon. Zijn bewegingen verraden jaren horeca-ervaring.

‘Maakt die lelijkerd helemaal zelf, en dat allemaal zonder de Joop Braakhekke Academie.’ Bas maakt schuin achter het meisje dubbelzinnige bewegingen met zijn tong in zijn wang.

‘O ja? Wat knap.’ Ze veegt een lok uit haar gezicht.

‘Ja, en over een paar jaar heeft hij zijn eigen sterrentent. Toch, ouwe reus?’ Het is dat er een toonbank tussen ze in staat, anders had Bas Daan stevig op de schouders geslagen.

‘Nee hoor, die tijden zijn voorbij. Ik wil ’s avonds gewoon mijn dochter in bed kunnen stoppen. Verse truffel?’

Het meisje lijkt de vraag niet te horen. In haar hoofd rangschikt ze de pasverworven gegevens. Daan schaaft zorgvuldig een plakje van de paddenstoel. Dan legt hij de truffel behoedzaam terug in een servet.

‘Ik ben hier pas komen wonen, en ken de buurt nog niet zo goed. Waar kun je leuk uitgaan?’ De bal ligt op de stip, denkt Bas, klaar om ingeschoten te worden.

‘Eh... tja, geen idee eigenlijk. Met een eigen zaak en een kind ben je niet zo bezig met de hotspots. Bas?’

Zijn vriend doet een stap naar voren, maar ziet in een oogopslag dat het meisje geen behoefte heeft aan uitgaanstips van een seksistische jurist. Daan zet het bakje op de toonbank. ‘Verder nog iets? Dat is dan zes vijftig, alsjeblieft.’

Als het meisje de winkel verlaten heeft, schudt Bas zuchtend het hoofd. ‘Ben jij doof voor subtekst? Neuk mij?’

‘Niet persoonlijk opvatten, hoor, maar ik val niet zo op mannen.’

‘Lul niet, je hebt net een gratis maaltje zeebanket je winkel uit laten lopen. Wat is dat toch met jou? Heb je soms een of andere masochistische eed afgelegd? Wil je kijken wat er evolutionair gebeurt als je tien jaar je pik niet gebruikt?’

Daan heeft ondertussen een mooi stuk lamsvlees uit de koeling gehaald. ‘Daar heb ik toch helemaal geen tijd voor, man. Onenightstands met middelbare scholieren.’ Hij snijdt de moot in dikke repen en begint het vlees in te wrijven met een verse marinade.

‘Geen tijd? Voor vrouwen maak je tijd. Om ze wakker te zien worden met van dat warrige sekshaar, om ze rond te zien fladderen in van die geile zomerjurkjes.’ Bas kijkt er gelukkig bij.

‘Had je toch niet beter literatuur kunnen gaan studeren?’ Daan schikt de stukken lamsvlees netjes naast elkaar.

‘Hé, ik zeg altijd: zonder poes geen poëzie. En nog wat: zes vijftig voor een truffelslaatje. Waarom geef je het niet gelijk gratis weg? Die mooie truffel die je daar hebt liggen is meer in de watten gelegd dan een voetbalvrouw.’ Bas heft een keurig gemanicuurde wijsvinger op. ‘Wist je dat varkens die truffels kunnen vinden meer kosten dan een middenklasser? En jij geeft die paddenstoeltjes weg alsof morgen niet bestaat.’ Bas bezondigt zich graag aan anglicismen.

‘En als jij elke keer dat je hier binnenstapt een maaltijd zou meenemen, hoefde ik me nergens zorgen over te maken.’

Het geluid van een claxon doet ze allebei naar buiten kijken. Een zwarte Dodge Ram trekt op, met achter het stuur een verzorgde man van begin dertig. Als de wagen uit het zicht is verdwenen staat op de stoep van de Hartenstraat een opvallende, knappe vrouw. Ze is hooguit dertig, met een slank postuur, nauwsluitende designerjeans en hoge hakken. Haar outfit zou een tikje ordinair zijn als ze niet zo’n stijlvolle jas aanhad. Ze draagt het blonde haar in een staartje, een enkele pluk valt sierlijk over haar voorhoofd. Haar make-up verraadt een vaste hand en het besef dat wat van nature mooi is, gewoon gezien mag worden. Het enige ontsierende element aan haar verschijning is een hardnekkige frons.

‘Daar zullen we de nieuwe buurvrouw hebben.’ De te openen modezaak is al dagen onderwerp van gesprek tussen de traiteur en zijn beste vriend. Bas verheugt zich op de klandizie van jonge verkoopstertjes in de delicatessenwinkel, Daan ergert zich voornamelijk aan het onophoudelijke boren en zagen.

De vrouw tilt de twee dozen glaswerk op die ze uit de monster-SUV heeft gepakt. Twee winkelmeisjes sprinten naar buiten, beiden jong, hip en dun. Een draagt een wat bohemien ogend fladderjurkje, de ander heeft een meer stoere

outfit, compleet met Doc Martens. Zij neemt een van de dozen van de vrouw aan.

‘Heeft een van jullie het kassasysteem nog aan de praat gekregen, Micha?’

‘Michelle, en nee. Maar er is nu wel iemand mee bezig.’

De eigenares kijkt naar de voeten van het meisje. ‘We dragen zwarte pumps in mijn store, Michelle.’

Het kind krimpt een paar centimeter. ‘Dit is mijn eerste dag...’

Maar de vrouw heeft haar aandacht al verplaatst naar haar zoemende mobiel. ‘Met Kat. Nee, we nemen momenteel nog geen bestellingen op voor België. Misschien volgende maand, dag!’ Ze stapt haar boetiek binnen, haar vaste tred verraadt een ervaren hakkendraagster.

‘Dat, mijn vriend, is Champions League-materiaal. Ronaldo met borsten. Als jij haar niet gaat regelen, doe ik het.’ Bas verwacht een protest, maar Daan heeft geen zin in nog een preek. Hij knoopt zijn schort los, legt het op zijn werkblad en wast snel zijn handen.

‘Ik ga me wel even voorstellen. Ze moeten toch ook lunchen.’ Hij kijkt in de weerspiegeling van zijn vitrine en haalt snel een hand door zijn warrige haar.

‘Yes, tijger, zo doen we dat.’ Bas stopt een groene olijf in zijn mond, loopt naar Daans koffiehokje en gaat er eens goed voor zitten.

Het eerste wat Daan opvalt als hij over de drempel van Neko stapt, is de ordelijkheid. Voor een zaak die nog officieel geopend moet worden is de chaos tot een minimum beperkt gehouden. Licht en ruim oogt de winkel, met alleen de ongeverfde houten dwarsbalken aan het plafond als bewijs dat het pand al eeuwen meegaat.

De meisjes zijn naar achteren gelopen met de dozen, de

vrouw kijkt over de schouder van een man die op wat toetsen van de splinternieuwe kassa drukt. In een hoek van de zaak schuurt een timmerman zorgvuldig het oppervlak van een nog lege, blankhouten kast. Het ruikt er naar een veelbelovende start. Daan kijkt omlaag naar de vaal gewassen trui die zijn ex Inge ooit voor hem uit Parijs heeft meegenomen. Er zit een spat bechamelsaus op. Hij loopt op de vrouw af en schraapt zijn keel.

‘Hallo.’

Met een vragende blik kijkt Katje op. ‘Ja?’

‘Ik ben Daan.’

‘Dag Daan. Ik ben Katje.’

‘Ik ben de traiteur van de overkant.’ Ten overvloede noemt hij nog even de winkelnaam. ‘Van Daan.’

‘Eh... en?’

‘Dus als je een keer zin hebt in een broodje...’

‘Ik eet geen brood. Veel te veel koolhydraten.’ Ze richt haar blik op de techneut achter de kassa. ‘Morgen moet het wel werken. Hoe moeilijk kan het zijn?’

Is het nou echt zo warm in de winkel? Daan voelt een druppel zweet langs zijn ruggengraat lopen. ‘Nou, ik maak ook salades, smoothies...’ Er schieten hem zo snel geen andere koolhydraatarme producten uit zijn assortiment te binnen, dus leunt hij maar wat ongemakkelijk tegen een kledingrek.

Katje staat direct op. ‘Pas je wel op die jurk? Dat is zijde.’

‘O, sorry.’ Daan doet snel een stap naar voren en steekt beide handen in de zakken van zijn jeans. Hij ziet alweer een vlek.

Een tweede timmerman komt de winkel binnen, enigszins op zijn hoede. ‘Er was iets mis met de lambrisering?’

‘Ja, loop maar door naar achteren, ik kom zo.’ Ze richt zich weer tot Daan.

‘Wat kom je doen? Het is druk.’

Daan kan zich nu al niet meer voorstellen dat hij ooit een

smoothie met deze vrouw zal drinken. Hoe komt hij hier weg?

‘Nou, weet je, door al dat timmeren en boren hier, komt er nogal wat stof vrij. Dat waait zo mijn winkel in.’

Van achteren komt Michelle met een glas ijswater voor haar bazin aangelopen. Ze gaat naast Katje staan en begint Daan te bestuderen. Katje neemt een slok.

‘Ja, en nu wil je een cadeaubon?’ Ze ziet hoe achter Daan de timmerman haar ongeduldig staat op te wachten. ‘Ga maar even achter kijken. Het rechter paneel is echt veel donkerder dan het linker, dat ziet er toch niet uit?’

‘Ik werk met verse producten,’ brengt Daan nog uit, maar de aandacht voor zijn situatie lijkt volkomen verslapt. Een golf van ergernis overspoelt hem. ‘Hé, hallo eh, Katja toch? Ik dacht dat we hier een gesprek voerden!’

‘Het is Katjuh.’ Lotte, de andere verkoopster, heeft zich bij hen gevoegd.

Het geduld van Katje raakt op. Ze richt zich tot Daan als tot een onverbeterlijk stout kind. ‘Luister eens, eh...’

‘Daan.’

‘Luister eens, Daan. Als je verbouwt, dan krijg je stof. Wat kan ik daaraan doen?’

‘Je hebt verschillende manieren van verbouwen.’

‘Ja, en ze leveren allemaal stof op.’ Katje spreekt langzaam, alsof het stoute kind ook een leerachterstand heeft.

‘Allemaal,’ eechoot Michelle. Katje kijkt haar aan. ‘Moet jij die houtman niet even de weg wijzen?’ Met een rood hoofd schiet het meisje weg.

Katje draait zich opnieuw richting Daan. ‘Volgens mij zijn wij wel uitgepraat.’

‘O, dat bepaal jij?’ Daan begint zich op te winden.

‘Voor dit soort slap gelul heb ik vandaag dus echt geen tijd.’

‘Zoen jij je moeder met die mond?’ Daan is inmiddels pisluk.

‘Nee, want die is dood.’ Katje staart hem aan met een harde blik in haar ogen.

Net als het gesprek alle kenmerken van een heuse burenruzie dreigt te krijgen, stapt een gebruide man de winkel binnen.

‘Ik zweer je, ze maken die parkeerplekken elk jaar kleiner. Godsamme, wat een gewring.’ De man ziet eruit alsof zijn outfit zo van een paspop uit een etalage in de Cornelis Schuyt is geplukt.

‘Hé kattenkopje, alles goed?’ Hij zoent zijn vriendin op de mond, en ziet dan pas dat er nog meer mensen zijn. ‘O, sorry, stoor ik? Ik ben Thomas.’ Hij steekt een hand uit en een kostbaar horloge wordt zichtbaar.

‘Ik ben Daan, de traiteur van de overkant. We hadden het...’

Katje breekt hem af. ‘Nee hoor schat, je stoort niet. Daan ging net weg. Dág Daan!’ Ze loopt naar achteren. Er moet een houtcrisis bezworen worden.

‘Nou, tot ziens dan maar,’ zegt Thomas. Hij geeft Daan een knipoog en loopt achter zijn vriendin aan de winkelruimte uit.

‘Ik weet het niet, maar volgens mij hoef ik nog niet gelijk een weddingplanner te boeken.’ Bas staat tegen de toonbank geleund waar Daan furieus een ui te lijf gaat.

‘Wat een bitch! “Dag Daan!” En wie zit er nou te wachten op nog zo’n fuckin’ klerenzaak?’

Bas grinnikt, en schudt zijn hoofd. Hij haalt een tablet uit zijn tas. ‘Weet je wat jij moet gaan doen? Internetdaten.’ Met een klik activeert hij een bookmark en houdt de webpagina van Relatieplanet omhoog voor zijn vriend. ‘Weet je wat dit

is? Een neukdatabase. Geloof me, zelfs hopeloze types als jij vinden hier een match. Als je niet te kritisch bent. Ik maak anders wel een profielje voor je aan.'

Hij stopt de tablet weg, pikt nog een olijf en loopt de winkel uit. 'Joh, in de JupilerLeague zitten ook hele leuke vrouwen, hoor!'

3

De avond valt in Amsterdam. Voor een bewoner uit de eenentwintigste eeuw het beste moment om je voor te stellen hoe de oude binnenstad er driehonderd jaar eerder moet hebben uitgezien. De drommen toeristen hebben cafés en restaurants opgezocht, het autoverkeer is afgenomen en de klassieke straatlantaarns geven de grachten een tijdloze allure. Zou de Keizersgrachtbewoner in 1675 met net zoveel liefde naar de sierlijk gebogen halsgevels, de massieve voordeuren, de kleurrijke gevelstenen hebben gekeken als zijn opvolgers, eeuwen later?

Voor de toenmalige ambachtslieden uit de Hartenstraat viel er weinig te genieten. Hun huizen waren klein, tochtig en gehorig. De geur van hun werkzaamheden drong diep door tot in de woonvertrekken, een verdieping hoger. Zelfs al wilden ze hun nederige handwerk vergeten, dan herinnerde de stank hen er wel aan.

Zo'n kleine driehonderdvijftig jaar later is er niet zo gek veel veranderd. Ook Daan woont boven zijn werk. Wanneer vrienden hem bezoeken moeten ze zich eerst met ware doodsverachting langs een steil trappetje omhoogwerken. Elke keer dat Inge de tocht waagt, vraagt ze zich af hoe drankzuchtige

binnenstadsbewoners hun pensioengerechtigde leeftijd weten te halen. Eén misstap op zo'n trapje en je ligt met een gebroken nek beneden. Op de minuscule overloop belt ze aan, een moment later vliegt haar dochter haar om de nek. Het appartement is wat ze in de makelaardij een studio noemen: een artistiek klinkende benaming voor wat gewoon een doorgebroken etage is. Daans zitkamer is ruim, maar doet tegelijk dienst als slaapkamer. De kleine open keuken oogt nog krapper door de grote hoeveelheid pannen, kookmachines en accessoires die er staan uitgesteld. Op de ruime eettafel op de grens tussen keuken en zitkamer liggen naast Saars huiswerk stapels kookboeken, tijdschriften en krantenknipsels. Het huiswerk van pap.

'Ik kom zo, ga maar even zitten!' klinkt het uit de keuken.

'Eet je mee, mam? Pap heeft, eh, hoe heette dat nou?'

'Chimichurri!' Daan heeft zich omgedraaid, zijn verschotten keukenschort draagt de opdruk: 'You can't make an omelette without breaking a few eggs.' Ze meent zich te herinneren dat deze bij het *Soprano's Family Cookbook* zat. De reeks was niet echt haar ding, maar het recept voor varkenskoteletjes was een hit in hun huishouden. Daan komt met een pollepel gevuld met bruinrode saus naar de eetkamertafel gelopen. 'Proeven? Hij is echt goed gelukt. Ik heb er een klein beetje suiker bij gedaan, en de knoflook weggelaten. Hier.'

Haar loopt direct het water in de mond. Ze had veel op haar ex-man aan te merken, maar zijn vaardigheden als kok, thuis en in zijn eigen restaurant, waren nooit onderdeel van hun conflicten. Ze houdt voorzichtig haar hand onder de lepel, en neemt een hapje. 'Lekker! Beetje, eh, fris?'

'Dat is de azijn. Ik doe er twee verschillende doorheen: Chardonnay en sherry. Het is eigenlijk bedoeld als saus bij vlees, maar als je er een stuk zuurkoolspek doorheen snijdt, kun je het gewoon met wilde rijst of pasta serveren.'

Inge doet haar Burberry-trenchcoat uit, en vouwt hem voorzichtig over een stoel.

‘Maaaam!’ Saar staart met open mond naar de zwarte Valentino-avondjurk van haar moeder.

Inge gaat aan de eettafel zitten, ietwat verlegen lachend, terwijl Daan voor haar een limonadeglaasje met rosé vult. ‘Niet te veel hoor, ik moet nog uit vanavond.’

‘Dat lijkt me duidelijk.’ Daan bestudeert de outfit die zijn ex-vrouw draagt. De korte mouwtjes geven de little black dress een meisjesachtige onschuld, de frivole kanten halspartij onderstreept juist de vrouwelijkheid. Daan is onder de indruk. Vroeger lachten ze samen om vrouwen die zich zo opdoften, maar Inge beweegt zich inmiddels in heel andere kringen. En eerlijk is eerlijk: ze ziet er schitterend uit. Ze heeft het blonde haar opgestoken en klassieke oorbellen in gedaan.

‘Gaan jullie soms weer naar het Concertgebouw?’ Typisch zo’n uitje dat in zijn tijd ondenkbaar was.

‘Nee, Roderick neemt me mee uit eten. We hebben wat te vieren: hij is partner geworden.’ Ze spreekt zijn naam snel uit, niet gewend haar echtgenoot ter sprake te brengen. Daan heeft hem één keer gezien, en die ontmoeting was bepaald geen succes.

Ze neemt een slok van haar rosé en haalt een boek uit haar tas. ‘Ik kwam dit tegen in de Bijenkorf en moest gelijk aan je spreekbeurt denken.’ Saar hangt over haar schouder en leest mee. ‘De Wilde Zwanen. Luisteren, lezen, lachen. Een hoorspel met luisterliedjes.’

‘Het is het sprookje van Andersen, maar dan met liedjes van nu. Ik dacht, misschien kun je er wat van laten horen.’ Terwijl Inge het zegt, beseft ze dat Saar het waarschijnlijk niks vindt.

‘Goh, leuk mam. Misschien een beetje kinderachtig.’